

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 23. januara 2015. godine
Ref. br.: RK757/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI51/14

Podnosilac

Radomir Radosavljević

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova
Rev. br. 301/2013 od 17. decembra 2013. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Radomir Radosavljević. Njega zastupa g. Agim Lushta, advokat, sa prebivalištem u Mitrovici.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Vrhovnog suda Kosova, Rev. br. 301/2013 od 17. decembra 2013. godine. Ova presuda je uručena podnosiocu zahteva približno 8. februara 2014. godine.

Predmetna stvar

3. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu gore navedenom presudom Vrhovnog suda povređena ustavna prava garantovana članom 24 [Jednakost pred Zakonom], članom 31 [Pravo na Pravično i Nepriistrasno Suđenje], članom 49 [Pravo na Rad i Obavljanje Profesije] i članom 53 [Tumačenje Odredbi Ljudskih Prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), i pravilu 56 (2) Poslovnika (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 19. marta 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 2. aprila 2014. godine, predsednik je imenovao sudiju Altaya Suroyia za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Ivan Čukalović i Enver Hasani.
7. Dana 21. maja 2014. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Vrhovni sud, Ministarstvo unutrašnjih poslova i Kosovska policija su obavešteni o zahtevu.
8. Dana 6. juna 2014. godine, Ministarstvo unutrašnjih poslova – Kosovska policija (MUP-KP), preko svog pravnog zastupnika- Odeljenja za pravna zastupanja u Ministarstvu pravde, je dostavilo dodatno izjašnjenje.
9. Dana 9. decembra 2014. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu, u punom sastavu, neprihvatljivost zahteva.

Činjenice slučaja

10. Iz spisa se može videti da je podnosilac zahteva bio zaposlen u Kosovskoj policiji- policijskoj stanici Zvečan, Regionalna direkcija Mitrovica, na poziciji policijski poručnik. U vreme događaja opisanih u daljem tekstu, on je bio raspoređen kao šef bezbednosne jedinice u sudu u Severnoj Mitrovici.
11. Dana 13. maja 2011. godine, podnosilac zahteva je imenovan za komandira policijske stanice u Zvečanu. Ova odluka je trebala da stupi na snagu 16. maja 2011. godine, kada je podnosilac zahteva trebalo da se javi na dužnost, na svoju

novu funkciju. Iz spisa proizilazi da se podnosilac zahteva u ovo vreme nalazio na godišnjem odmoru.

12. Dana 24. maja 2011. godine, pošto se podnosilac zahteva još uvek nije javio na dužnost, kao komandir policijske stanice u Zvečanu, pokrenuta je unutrašnja disciplinska istraga protiv njega i podnosilac je suspendovan sa dužnosti u trajanju od 48 časova, na snazi od 25. maja 2011. godine. Po svemu sudeći, u to vreme, podnosilac zahteva se još jednom javio na dužnost na svoje prethodno radno mesto, gde je bio raspoređen kao šef bezbednosne jedinice u sudu u Severnoj Mitrovici.
13. Dana 4. jula 2011. godine, radni odnos podnosioca zahteva u Kosovskoj policiji je prekinut od strane generalnog direktora Kosovske policije na osnovu "teže neposlušnosti" prema članu 46 (b) Zakona br. 03/L-035 (Zakon o policiji) od 20. februara 2008. godine, što je dalje propisano u relevantnim Administrativnim uputstvima. Podnosilac zahteva je uložio žalbu na ovu odluku ministru unutrašnjih poslova.
14. Dana 19. avgusta 2011. godine, ministar unutrašnjih poslova je odbacio žalbu podnosioca zahteva. Podnosilac zahteva je podneo tužbu na ovu odluku Opštinskom sudu u Mitrovici.
15. Dana 24. decembra 2012. godine, presudom C. br. 188/2011, Opštinski sud u Mitrovici je ukinuo odluku ministra unutrašnjih poslova od 19. avgusta 2011. godine i odluku generalnog direktora Kosovske policije od 4. jula 2011. godine o prekidu radnog odnosa podnosiocu zahteva. Opštinski sud u Mitrovici je naložio Ministarstvu unutrašnjih poslova da vrati podnosioca zahteva na njegovo prethodno radno mesto i poziciju u Kosovskoj policiji, i da mu nadoknadi troškove sudskog postupka.
16. Opštinski sud u Mitrovici je zasnovao svoju presudu, *inter alia*, na sledećim razlozima:

"Sud se radi što potpunijeg i pravilnog utvrđivanja činjeničnog stanja upustio u ocenu zakonitosti odluke o imenovanju, što je bio i zahtev [podnosilac zahteva], a koje predstavlja prethodno pitanje, obzirom da je usko povezano sa odlukom o prestanku radnog odnosa i budući da se samo na ovaj način činjenično stanje može u celosti utvrditi.

Članovima 40. i 41. Zakona o policiji Kosova [Zakon br. 03/L-035 od 20. februara 2008. god.], se traži kao uslov da se imenovanje komandira policijskih stanica izvrši jedino uz saradnju sa lokalnim organima (mesnim zajednicama), a naročito u mestima ili na područjima sa većinskim srpskim stanovništvom. Prema ovom zakonu, lokalno rukovodstvo, na upućeni zahtev Generalnog direktora Policije Kosova, podnosi 3 predloga za komandire. U konkretnom slučaju, u spisima predmeta ne postoji nijedan dokaz kojim bi se utvrdilo da je Generalni direktor uputio zahtev lokalnim organima za podnošenje predloga za imenovanje komandira odnosnih policijskih stanica [tj. Ministarstvo unutrašnjih poslova] što tuženik nije uspeo da dokaže ni na sudskim ročištima.

[...]

[Podnosilac zahteva] se optužuje zbog teže neposlušnosti (nesprovođenja naredbe i odsustvovanja sa rada više od tri dana), što se sankcioniše kao teži disciplinski prekršaj u smislu Zakona o policiji i administrativnih uputstava.

[...]

Gore je navedena činjenica da je odluka o imenovanju nezakonita upravo zbog toga što je doneta bez konsultovanja lokalnih organa pomenute opštine, što je dovelo do onemogućavanja [podnosioca zahteva] dakle ne odbijanja, tužioca da sprovede odluku. Nemogućnost i Odbijanje su dva dijametralno suprotna termina, jer se nemogućnost odnosi na nedostatak uslova ili na opasnost u slučaju sprovođenja odluke uprkos volji i želji [podnosioca zahteva] dok se kod odbijanja radi o nespremnosti ili odbijanju sprovođenja odluke.

[...]

Na osnovu drugih spisa predmeta se jasno utvrđuje da [podnosilac zahteva] nije mogao da obavi novu dužnost, pa se vratio i obavljao svoju raniju dužnost šefa jedinice obezbeđenja zgrade suda na severu, što znači da se ne radi ni o neopravdanom odsustvovanju, [...].

Sasvim na kraju, sud nalazi da tužilac ionako nije bio dužan da sprovede takvu odluku o imenovanju, jer je bila nezakonita a član 13., stav 2, [Zakona o policiji] navodi: "Policijski službenik dužan je da odbije data naređenja koja su vidljivo nezakonita i da ih prijavi, bez straha od kažnjavanja."

[...]"

17. Dana 5. jula 2013. godine, presudom AC. br. 419/2013, Apelacioni sud je odbacio kao neosnovanu žalbu Ministarstva unutrašnjih poslova, i potvrdio presudu Opštinskog suda u Mitrovici. Ministarstvo unutrašnjih poslova je podnelo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu.
18. Dana 17. decembra 2013. godine, presudom Rev.br. 301/2013 Vrhovni sud je usvojio reviziju kao osnovanu. Vrhovni sud smatra da su nižestepeni sudovi pravilno utvrdili činjenice slučaja, međutim, nepravilno su primenili zakon. Konkretno, Vrhovni sud je odbio tvrdnju da je odluka o imenovanju podnosioca zahteva na poziciju komandira policijske stanice Zvečan nezakonita, i da je, samim tim, odluka o prekidu njegovog radnog odnosa nezakonita. S tim u vezi, Vrhovni sud smatra:

"Takvo pravno stanovište je neprihvatljivo za ovaj sud, s obzirom da predmet razmatranja u ovoj pravnoj stvari nije ocena zakonitosti odluke o imenovanju [podnosioca zahteva] na mesto komandira policijske stanice u Zvečanu, već je odluka o prestanku radnog odnosa".

19. Kao posledica toga, Vrhovni sud je zaključio:

"Prema navedenom, osnovane su revizijske tvrdnje da su obe presude donesene uz pogrešnu primenu materijalnog prava, preinačivši ih i odbivši tužbeni zahtev [podnosioca zahteva]."

Navodi podnosioca

20. Podnosilac zahteva tvrdi povredu ustavnih prava garantovanih članom 24 [Jednakost pred Zakonom], članom 31 [Pravo na Pravično i Nepriistrasno Suđenje], članom 49 [Pravo na Rad i Obavljanje Profesije] i članom 53 [Tumačenje Odredbi Ljudskih Prava] Ustava.
21. Podnosilac zahteva tvrdi da mu je Vrhovni sud uskratio pravo na pravično suđenje, jer nije uspeo da reši predmetnu stvar pred njim.
22. Podnosilac zahteva tvrdi:

“Predmet spora pokrenut od strane tužioca bila je zakonitost odluke Generalnog direktora Policije Kosova od 13.05 2011. godine, kojom je [podnosilac zahteva] imenovan za komandira Policijske stanice u Zvečanu. [...] Vrhovni sud Kosova se nije izjasnio o tome da li je odluka Generalnog direktora Policije Kosova od 13.05 2011. godine zakonita ili nije.

[...]

Vrhovni sud Kosova [...] je bio dužan da izvrši potpuno i svestrano ispitivanje ove stvari u smislu zakona (član 7. i 8. Zakona o parničnom postupku), kako bi se razjasnilo da li je odluka Generalnog direktora Policije Kosova u skladu sa zakonom, ili nije. Ne izjašnjavajući se o zakonitosti odluke Generalnog direktora Policije Kosova od 13.05 2011. godine, Vrhovni sud je propustio da reši spor koji je predmet suđenja.”

23. Konkretno, podnosilac zahteva smatra:

“Vrhovni sud je, u odnosu na sprovođenje odluke o imenovanju komandira na novim komandnim položajima u severnom delu Kosova, je trebao imati u vidu da sama Policija Kosova, koja u svojim redovima broji oko 10.000 pripadnika, uprkos svojoj snazi, nije uspela da prodire u tim područjima. U toku pokušaja zauzimanja delova ovih područja, poginuo je sada pokojni Enver Zymeri i više drugih je ranjeno. To ukazuje na to da volja [podnosioca zahteva] i mogućnost sprovođenja odluke Generalnog direktora Policije Kosova da [podnosilac zahteva] preuzme položaj komandira Policijske stanice u Zvečanu bila je jednaka nuli, jer se ovde radilo o usamljenom licu prepuštenom na milost i nemilost, bez pružanja pomoći relevantnih institucija u sprovođenju odluke Generalnog direktora.”

24. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da nije jednako tretiran u odnosu na član 24. Ustava, jer *“[...] promena komandira je selektivno učinjena, odnosno samo sa područja nastanjeno srpskom većinom, a ne i sa drugih područja, što jasno ukazuje na političke ciljeve odluke Generalnog direktora Policije Kosova, čime je došlo do nacionalne diskriminacije i povrede članova 2. i 3. Zakona protiv diskriminacije.”*

Prihvatljivost zahteva

25. Pre svega, kako bi bio u stanju da reši zahtev podnosioca, Sud prvo treba da ispita da li je podnosilac zahteva ispunio sve uslovi prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.

26. Sud takođe treba da utvrdi da li je podnosilac zahteva ispunio uslove iz člana 113.7 Ustava i člana 47.2 Zakona. Član 113, stav 7 propisuje:
- “Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”*
27. Konačna odluka u slučaju podnosioca zahteva je presuda Vrhovnog suda Rev. br. 301/2013 od 17. decembra 2013. godine. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva je pokazao da je iscrpeo sva pravna sredstva raspoloživa zakonom.
28. Podnosilac zahteva treba, takođe, da pokaže da je ispunio uslove iz člana 49. Zakona, koji se odnosi na podnošenje zahteva u okviru zakonskog roka. Iz spisa predmeta se može videti da je konačna odluka u slučaju podnosioca zahteva presuda Vrhovnog suda Rev. br. 301/2013 od 17. decembra 2013. godine, koja mu je uručena oko 8. februara 2014. godine, dok je podnosilac podneo zahtev Sudu 19. marta 2014. godine, što znači da je zahtev podnet u roku od četiri meseca, koji je propisan Zakonom i Poslovníkom.
29. Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost) navodno počinjenim od strane redovnih sudova, osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Dakle, Sud ne deluje kao sud četvrtog stepena u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: *mutatis mutandis, Garcia protiv Španije* [VV], br. 30544/96, stav 28, Evropski sud za ljudska prava [ESLJP] 1999-I).
30. Sud može samo da razmatra da li su postupci, gledano u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje (vidi između ostalih izvora, izveštaj Evropske komisije za ljudska prava u slučaju *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, zahtev br. 13071/87, donet 10. jula 1991. godine).
31. U ovom slučaju, podnosiocu zahteva su pružene brojne mogućnosti da predstavi svoj slučaj i ospori tumačenje primenjivog zakona pred Vrhovnim sudom. U nadležnosti Vrhovnog suda je da tumači predmetnu stvar, koja se nalazi pred njim. Nakon razmatranja postupka u celini, Ustavni sud nije našao da su relevantni postupci na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni (vidi: *mutatis mutandis, Shub protiv Litvanije*, ESLJP odluka o prihvatljivosti zahteva br. 17064/06 od 30. juna 2009. godine).
32. Sud primećuje da se podnosilac zahteva takođe poziva na član 49 [Pravo na Rad i Obavljanje Profesije] Ustava. Međutim, Sud nalazi da presuda Vrhovnog suda, osporena od strane podnosioca zahteva, ni na jedan način ne sprečava podnosioca da radi i obavlja profesiju. Svojom presudom Rev. br. 301/2013, Vrhovni sud je samo potvrdio da je konkretno zaposlenje podnosioca zahteva u Kosovskoj policiji prekinuto na zakonit način. Ovo ni na koji način ne sprečava i ne zabranjuje podnosiocu zahteva da prihvati drugi posao koji može izabrati.

Kao takvo, ne postoji ništa u tvrdnji podnosioca zahteva što opravdava zaključak da je njegovo ustavno pravo na rad bilo povređeno.

33. Pored toga, Sud primećuje da je tvrdnja podnosioca zahteva u vezi sa diskriminacijom u suprotnosti sa članom 24. Ustava, zasnovana na njegovom navodu da su u vreme njegovog razrešenja novi policijski komandiri bili imenovani samo u oblastima većinski naseljenim pripadnicima srpske zajednice. Podnosilac zahteva nije naveo kako se ovo odnosi na imenovanje komandira stanica u drugim oblastima Kosova, niti na koji način je njegovo imenovanje drugačije od drugih komandira stanica.
34. Sud nalazi da podnosilac zahteva nije razjasnio kako njegovo imenovanje i kasnije razrešenje predstavlja nejednak tretman u odnosu na druge u sličnim situacijama.
35. U zaključku, Sud smatra da podnosilac zahteva nije uspeo da potkrepi svoje tvrdnje na ustavnim osnovama, i nije pružio nikakv dokaz da su njegova prava i slobode povređene od strane redovnih sudova.
36. Pravilo 36 (2) (d) Poslovnika, propisuje *“Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi (...) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.”*

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilima 36 (2) (d) i 56 (2) Poslovnika, 9. decembra 2014. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani